

Het was 1970, en de muziekwereld pufte onder het gewicht van de **Hammond B3**. Een fantastisch orgel met een magistrale sound, maar helaas even zwaar als een middelgrote gietijzeren kluis (ruim 200 kilo!). Roadies huilden stilletjes in een hoekje van de kleedkamer, en toetsenisten liepen massaal bij de fysiotherapeut voor een doorgeschooten hernia. Totdat ene **Robert Moog** besloot dat elektrisch geluid ook zónder spierballen kon. Hij schrapte de loodzware tandwielen en roterende houten kasten en verving ze door spanning, oscillatoren en zijn legendarische *Ladder Filter*. De geboorte van de **Moog**. Het moment dat de geschiedenisboeken herschreef, vond plaats in de studio van **Emerson, Lake & Palmer**. Gitarist Greg Lake had net zijn poëtische akoestische ballad "*Lucky Man*" opgenomen. Het nummer was bijna af, maar er ontbreekt nog nèt dat ene beetje magie. Toetsenist Keith Emerson keek naar zijn gigantische Moog-kast, zette de oscillatoren op scherp en vuurde aan het einde van het nummer een experimentele solo af. Wat begon met een diepe, trillende D-toon, gleed met het beroemde *glide*-effect twee octaven omhoog. Geen statig kerkorgel, maar een snijdende, buitenaardse lasersound die dwars door de luidsprekers heen snijdt. Het was de eerste iconische synthesizer-solo in de popgeschiedenis! Na enige tijd zag de mini moog het levenslicht. **De Hammond** hield stand op ziel en nostalgie, maar kon niet op tegen de kosmische baslijnen van de Moog. **De roadies** snakten naar adem toen bleek dat je de Mini moog wél gewoon onder één arm naar het podium kon dragen. **Luistertip:** Luister het einde van "*Lucky Man*" van ELP. Vanaf de akkoorden van Greg Lake voel je de Hammond-tijd overvloeien in de futuristische Moog-revolutie!